

— 4 —
лих, рівних, дрібних зубів! Голову його покривали коротенькі, до пліч, леді коси, зроду завиті кучерями по всій голові; так і стирчали кругом, пеначе в ківських протодіяконів.

Реготуном його знали всі: й попи й дяки, й мужики, навіть папи й жиди. Куди було ні приїде в гості, вже було наймати, погошні на дворі піднімають регіт. Було ступить на поріг, покаже кучеряву голову, блисне веселими очима, — всі гості аж за боки беруться. Скаже й прикаже, — зараз піде регіт по хатах. Всі любили о. Федора, всі, навіть діти, бігали за ним слідком, ловлячи його веселе слово.

З себе був о. Федір огрядний, високий, плечистий. На мизних плечах було його ряса аж уліпне. Шия в його була така коротка, ший голова лежала на самих плечах. Мовчати не любив о. Федір. Було або говорити, або регочеться, або разом і регоче й говорить, та все голову закидає аж на плечі. Кучеряве волосся було дріжить на голові, а плечі й груди — аж ходором ходять!

О. Мойсей був високий, сухий. Довгі, рідкі, млякі коси поприлинали до його стовбоватої голови, розсипавшись тоненькими, позліплюваними пасмами по плечах. З під густих брів блищали чорні як терен очі. На сухому, жовтому, довгому лівці щокви глибоко западали, а між рідкою бородою та малими вусами темніли сині губи.

Тоді, як о. Федір жартував, сміявся навіть з рідного батька, з своєї жінки, його приятель все було сумус та жалігсь. На слуг, на жіночу, на господарство. Не одна тільки однаковість удачі зео-